

то ся измѣни окончаніе-то Ѹ или ю на и или ѣ: както: вї-ю, вї-и, зр-ю, зр-и, твор-ю, твор-и; нес-Ѹ, нес-и буд. ѣзвїи, ѣзри, принеси, сотвори. Въ глаголы-те, гдѣ-то окончательна-та безгласна ся изхвърля или ся измѣнява, става отъ второ-то лице, пощо ся извади ши; както: терпю терпиши, терпи; злещѸ, златиши, злати; буд. потерпи, по-

3. Тѣмъ що имѣтъ чисто окончаніе, превръщатъ го на ваю или сваю, както: дѣлаю, со-дѣла-а--сваю, со-дѣла-свахъ, вѣд. содѣлаю, содѣлахъ, вїю, ѣви-ваю, ѣви-вахъ, вѣд. ѣвию, ѣвихъ. Има много глаголы чисто окончательни, кои-то и съ предози-те, оставятъ неизмѣнны, както: падаю, под падаю, гощаю, ѣгощаю. Таквы глаголы сѣ тѣмъ, кои и безъ предлога имѣтъ значеніе участвително. Треба да знаеме що вѣдѣше-то време часто вмѣсто да вземе предлога съ состававя отъ спомогателны-те вѣдѣ, ѣмамъ и хощѣ и неопредѣлительно-то наклоненіе, както: ѣмамъ писати, ѣмамъ ѣчити, хощѣ дѣлати, вѣдѣ пѣти, намѣсте: напишѣ, навчѣ, сдѣлаю, записю. Има и таквы глаголы, кои-то, понеже вѣдѣше-то го имѣтъ отъ дрѣвѣ корень, не мѣ придавѣтъ предлога, таквы сѣ саѣдѣющи-те: дѣю -- вѣд. дѣнѣ, зѣваю или зѣю -- зѣнѣ, каплю -- канѣ, плаюю -- плонѣ, стѣю -- стѣнѣ, падаю -- падѣ, саргаю (песаргаю) -- сарнѣ, дышѣ -- дхнѣ, двѣгаю -- двѣгнѣ, дерзаю -- дѣрзнѣ, сѣждѣ -- сѣдѣ, лежѣ -- лѣгѣ, ли-